

Чавдар Аладжов

Как се стигна до събиране на приказки за морето от различни морета

Вместо предговор

Познавате ли Дими? Не го ли познавате? Как така? Нима лятос не стъпвате на плажа? Защото е изключено да не забележите момченцето, което смело се хвърля от средния трамплин на кулата право в морето. Да, да — без да му мигне окото, точно от пет метра височина! И то не как да е, а с прекрасен скок — „лястовица“ или нещо подобно.

Застане в крайчеца на дъската и замре за секунда. Сетне се изпъне, подрипне и се отхвърли нагоре. Превърти се във въздуха и като гларус полети към бездната с разперени ръце. Гмурне се съвсем по рибешки — на слънцето блясват хиляди пръски, а ситнички бели мехурчета, които след миг изплават на повърхността и се превръщат на пяна, чертаят пътя му под водата. Но този път е много кратък. С рязко движение момченцето отмята глава и първото нещо, което го озарява след появяването му, е усмивката. То се смее подкупващо, сърдечно, а от опънатите му кичурчета коса се стичат тънички струйки.

Да, Дими е същински морски вълк, въпреки че е малък. Затова непременно ще привлече вниманието ви, макар да сте посетили плажа един-единствен път.

Освен морето момченцето страшно много обича приказките. Още от съвсем мъничък набара ли книга, тича при големите и моли да му четат. Ако майка му или баба му са заети, стиска книгата в ръце и върви подире им, докато най-после те се смилят или им омръзне да се мъкне като опашка след тях. Щом се събуди, иска да му четат, като ляга — пак, докато яде — също. Книга няма непрочетена, списание, вестниче. До гуша е дошло на всички в къщи от неговите приказки. Дори и на мене, когато им гостувам. Защото Дими веднага ще те хване и ще те замоли да му разкажеш приказка. И си настоява на своето. Да се чудиш какво да правиш, каква нова история да измисляш...

И си патех така, докато татко му...

Впрочем трябва да ви кажа, че таткото на Дими е моряк, капитан на параход за далечно плаване. Веднъж се събрахме приятели да

отпразнуваме заминаването му. Предстоеше му да премине през много морета и океани и да стигне до далечни, непознати брегове.

Тъкмо седнахме и Дими се яхна на коленете ми.

— Разкажи ми, чичко, приказка.

— Не мога сега.

— Много ти се моля...

— Всички съм ти ги разправил...

— Виж какъв си, измисли една, съвсем мъничка, колкото котлето, много ти се моля...

— Ей, че си досадна муха! — намеси се татко му. — Остави чичо си на мира.

Но Дими си настояваше на своето.

— Слушай — рекох му накрая, — ако потърпиш няколко дена и не ме закачаш повече, за награда ще ти разкажа много приказки.

— Десет ли?

— Десет — отвърнах снизходително, — а може и много повече — дванадесет!

— Дванадесет! — подсвирна учудено, Дими.

— Дванадесет! От днес си взех три месеца отпуск, за да напиша една книжка с приказки и ако потърпиш няколко дена...

— И няколко месеца ще потърпя — викна припряно момченцето, — ако приказките са за морето.

— За морето ли?

— За морето.

— Интересно...

— Ама че глава, а? — засмя се и кимна към Дими татко му. — Не е ли чудесна идеята му да дойдеш с мене на далечно плаване, за да напишеш морски приказки? Ще видиш нови неща, ще срещнеш нови хора, ще се запознаеш с нови светове и през цялото време ще пишеш.

— И където спирате, ще ми купувате приказки. От най-различни страни.

— Съгласи ли се?

— Трябва да помисля.

— Хайде, хайде!

— Много ти се моля, чичко...

Колкото и да упорствувах, накрая приех. Най-вече заради Дими. Обещах му да събирам приказки от всяка страна, в чиито пристанища спираме, и да му пращам по едно писмо за всяко море, което преплаваме...

След седмица макарите заскърцаха, веригата задрънча и вдигна котвата. Моторното сърце затуптя по-силно, по-ритмично. Сирената изсвири дрезгаво и параходът отлепи борда си от кея. Гледах от капитанския мостик към пристанището, където едно моряче ни махаше с ръка и се смаляваше-смаляваше, докато пенестата килватерна следа го погълна.

Тогава се обърнах и влязох в каютата, за да изпълня обещанието, което дадох на Дими.